

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. Qualis fuerit conditio primi hominis quoad intellectum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

SECTIO II.

Qualis fuerit conditio primi hominis quoad intellectum.

Qvæstio hæc sicut & illa, quæ sect. seq. proponetur, intelligenda est de homine in statu illo, in quo primum à Deo creatus fuit, qui communiter vocatur status Innocentiæ seu iustitiæ originalis. De homine igitur in illo statu, quaritur, qualis fuerit illius conditio quoad intellectum. Pro cuius resolutione

Dicendum 1. Adamum in creatione accepisse à Deo perfectissimam scientiam, & cognitionem rerum omnium naturalium. Ita S. Thom. 1. p. quæst. 94. a. 3. Constat 1. ex eo, quod Eccli. 17. de primis parentibus dicitur, quòd Deus: *Disciplina intellectus replevit illos. Creavit illis scientiam spiritus, sensu replevit cordium*: tum etiam ex eo, quòd Gen. 2. Adamus Dei iussu cunctis animantibus nomina propria imposuit. Unde sequitur, illum omnium animantium naturas callere debuisse, nomina enim, quæ vera & propria sunt, debent naturis rerum congruere: & hoc argumento ad probandam perfectam rerum omnium in Adamo fuisse scientiam utitur S. Chrysostr. hom. 14. in Gen. & post illum S. Thomas supra.

Dicendum 2. quòd, quamvis Adamus clarè, & intuitivè diuinam essentiam non cognoverit, illum tamen longè altiore, & perfectiore Dei cognitionem habuisse, quam nos modo habeamus. Ita S. Thom. supra ait. 1. Et quidem, quòd claram essentia diuinæ visionem non habuerit, rectè probat S. Doctor, ex eo, quòd si eam habuisset, à Deo per peccatum auerti non potuisset, sicut nec possunt nunc beatè in cælo.

Quòd autem cognitio illa, quam de Deo habuit, altior & perfectior fuerit eâ, quam nunc habemus, constat ex eo, quòd cum non haberet corpus tale, quòd (ut ait Sapiens sap. 9.) aggrauaret animam, & sensum deprimeret, cumque

cumque (vt postea dicitur) inferiores anima potentia in illo ita essent ordinata, vt perfecte superioribus subderentur, nec eas vlllo modo impedirent; hinc fiebat (vt ait S. Doctor) quod homo non impediabatur per res exteriores à clara & firma contemplatione rerum intelligibilem, quarum cognitionem per primam veritatis irradiationem facilius percipiebat: additque ex S. Aug. lib. 11. de Gen. ad litt. cap. 33. probabiliter dici posse, Deum tunc primis hominibus locutum fuisse, sicut loqui solet angelis, ipsa incommutabili veritate illustrans mentes eorum, etsi non cum tanta participatione diuinæ lucis.

Dicendum 3. Adamo ante peccatum mysteria aliqua supernaturalia diuinitus fuisse reuelata, ea scilicet, quorum cognitio in primo illo statu fuit ipsi necessaria. Ita sanct. Thom. art. 3. Vnde sanct. Epiph. initio Panarij aduersus 80. hæreses, dicit mysterium sanctissimæ Trinitatis fuisse ab Adamo cognitum, & sanct. Doctor 2.2. q. 2. a. 7. asserit, eidem Adamo diuinitus innotuisse mysterium Incarnationis, non quidem vt fuit institutum ad liberandum humanum genus à peccato, sed vt ordinatum erat ad beatificandos homines, seu ipsos ad claram Dei visionem perducentes, quam ipsi proprijs viribus nec mereri, nec assequi vnquam potuissent.

Sunt etiam aliqui Theologi, qui probabile esse existimant, Adamum cognouisse bonorum angelorum meritum, & beatitudinem, simulque malorum casum & damnationem, tum ad eius consolationem, cum intelligeret nonnullos homines ex ipso oriundos in eorum locum asciscendos esse, tum etiam ad propriam cautelam.

Cætera verò, quæ neque ex principijs naturalibus

sciri possunt, nec ad homines rectè gubernandos in ordine ad finem supernaturalem

pertinent, rectè à sancto Thoma,

suprà, Adamum latuisse

dicuntur.

K

SE